

Εύτυχία

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
Κ. Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἀνέκδοτο γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ
προηγούμενου)

— Θέλει ρώτημα ;
Πολὺ σωστά. Δὲν τὰ
λέγαμε καὶ προτή-

τερα ; Καὶ χωρὶς νὰ φανταζόμαστε πὼς ἐτοῦτοι-ἐδῶ εἶχαν πάει
κιόλας στοῦ Σαββίδη ! Τὰ μελίμνηνα σου λέει ὁ ἄλλος. Χαρά
στο !

— Κι' ἐγὼ νομίζω, εἶπε σοβαρὰ ὁ γαμπρός, πὼς ἡ Εὐτυχία
δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἐργάζεται. Ἐκτὸς ἂν ἡ οἰκογένειά της ἔχη
ἀνάγκη καὶ θέλει νὰ τὴ βοηθῇ...

— Ἄ, γιὰ τὴν οἰκογένειά της μᾶς εἶνε ἀδιάφορο ! φώναξε μὲ
μεγάλῃ τώρα κακία ἡ Παπαζώαινα. Δὲν θὰ θυσιάσουμε μεις
τὴν ἀξιοπρέπειά μας γι' ἀγάπη τοῦ κύρ - Χρήστου τοῦ Μουρί-
κου. Καλὰ πάντρεψε τὴν κόρη του χωρὶς πεντάρα. Θέλει καὶ
νὰ τὸν πληρώνουμε κιόλας ; Γιατὶ θέβαια σὰν νὰ τὸν πληρώνου-
με θᾶνε, ἂν στέλνουμε τὴ νύφη μας νὰ ἐργάζεται γι' αὐτόν.

Ὁ Ὁρέστης ἔβραζε. Εἶχε πάψει νὰ τρώῃ καὶ τοὺς ἄκουγε
μὲ σταυρωμένα χέρια. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τὰ κάμῃ τώρα
θάλασσα καὶ νὰ πάρῃ ἀμέσως τὴ γυναῖκα του νὰ φύγῃ, ἢ νὰ
κρατηθῇ, νὰ κάμῃ ὑπομονὴ καὶ νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα μὲ
μιὰ ψεύτικη ἔστω ὑποχώρησι.

Ἄλλὰ τὸν ἐπρόλαβε ἡ Εὐτυχία. Εἶχε θυμηθῇ μιὰ συμβουλὴ
ποῦ τῆς εἶχε δώσει ἡ μητέρα της : «Ν' ἀκοῦς, παιδί μου, τὴν
πεθερά σου· μητέρα εἶνε κι' αὐτὴ καὶ παρατήρησι νὰ σοὺ κάνῃ,
νὰ τὴ δεχτῇς». Κ' εἶπε σεμνὰ, μὰ σταθερά :

— Μὲ συγχωρεῖτε, καμμιά τέ τοια ἀξίωσι δὲν ἔχει ὁ πατέρας
μου. Μὲ τὸν Ὁρέστη εἶπαμε νὰ ἐργάζωμαι κι' ἐγὼ γιὰ νὰ περ-
νᾶ ἡ ὥρα μου καὶ γιὰ νὰ μαστε μαζύ. Ὅχι ἀπὸ ζήλεια — ἐμεῖς
δὲν ξέρουμε τέτοιο πράγμα — ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπη. Ἄν ὅμως σεῖς
θρίσκετε πὼς δὲν εἶνε σωστὸ, δὲν ἔχω καμμιά δυσκολία νὰ
πάψω. Κι' ὁ Ὁρέστης, ἐλπίζω, δὲν θὰ ἐπιμείνῃ.

— Σύμφωνοι ! εἶπε ἀμέσως
κι' ὁ Ὁρέστης. Ἀπὸ τὸν ἄλλο
μῆνα ἡ Εὐτυχία θὰ παραιτηθῇ.
Ἀφοῦ τὴ θέλετε στὸ σπίτι, θὰ
πῇ πὼς τὴν ἀγαπᾶτε. Κι' ἐγὼ,
ποῦ μ' ἀρέσῃ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε,
πρέπει νὰ ὑποχωρήσω. Δὲν εἶ-
μαι τόσο ἐγωιστής, γιὰ νὰ θέλω
νὰ τὴν ἔχω ὅλη μέρα μαζύ μου.
Τὴ θέλετε καὶ σεῖς ; νὰ τὴν ἔχε-
τε !

Ἡ περίστασι εἶχε σωθῇ. Πρῶ-
τος ὁ Παπαζώης εἶπε :

— Μὰ θέβαια, τὴν ἀγαπᾶμε
τὴν Εὐτυχία.

— Ἄν δὲν τὴν ἀγαπούσαμε,
δὲν θὰ μᾶς ἔνοιαζε, εἶπε ἡ μη-
τέρα.

Καὶ τὰ ἐπεισόδια τοῦ πρώτου
γεύματος τελείωσαν. Ἀπ' αὐτὴν
τὴν στιγμὴ, σὰν νὰ μαλάκω-
σαν ὅλοι, μετανιωμένοι γιὰ τὰ
σκληρὰ λόγια ποῦ εἶχαν πεῖ, ἄρ-
χισαν νὰ κάνουν τῆς νύφης καὶ
καμπλιμέντα. Κι' αὐτὴ ἡ καὶ
μένη συλλογιζόταν : «Ἄδικα φο-
βήθηκα, κακὰ ἐνόμισα. Μοῦ μί-
λησαν γιὰ τὸ καλὸ μου. Καὶ τὸ
κάτω-κάτω εἶχαν δίκιο. Ψέμα-
τα πὼς δὲν ξέρω νὰ φάω ; Κι'
ἂν δὲν καταδέχωνται νὰ ἐργά-
ζεται ἡ γυναῖκα τοῦ γιου τους,

πρέπει ἐγὼ νὰ ἐναντιωθῶ ;»

Τὸ γεῦμα τελείωσε καλὰ. Ὅλα εἶχαν ξεχασθῇ. Καὶ ἂν ἡ Εὐ-
τυχία θυμόταν ἀκόμα τίποτα δυσάρεστο, τὰ φιλιὰ τοῦ Ὁρέστη,
ὅταν μπήκαν στὴν κάμαρά τους ν' ἀναπαυθῶν, τὴν ἔκαμαν νὰ
τὸ ξεχάσῃ κι' αὐτό.

Τὸ παραμικρὸ, ἐννοεῖται, παράπονο δὲν τοῦ ἔκαμε γιὰ ὅσα
τῆς εἶχαν «χτυπήσει» οἱ δικοὶ του. Οὔτε ἐκεῖνος τῆς εἶπε τίπο-
τα. Ἦθελε νὰ περάσουν... ἀπαρατήρητα.

Στὶς τρεῖς ἔφυγαν πάλι γιὰ τὸ γραφεῖο. Κι' ἐξακολούθησαν νὰ
πηγαίνουν ταχτικά, λίγες ἡμέρες ἀκόμη, ὥσπου νὰ θροῦν οἱ
Σαββίδηδες ἄλλη δακτυλογράφο, γιὰτὶ ἡ Εὐτυχία εἶχε δηλώ-
σει πὼς ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀποσυρθῇ.

— Τόσο γρήγορα ; ἔκαμε ὁ Πετράκης ; τί λέγατε λοιπόν ;

— Λέγαμε, ἀποκρίθηκε γελώντας ἡ Εὐτυχία· μὰ στὸ σπίτι ἔ-
γινε ἐπανόστασις· τὰ πεθερικά μου δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐργάζεται ἡ
νύφη τους.

— Κι' ἔχουν δίκιο, εἶπε ὁ Πετράκης. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀπό-
λυτη ἀνάγκη, μιὰ νεόπαντρη πρέπει νὰ κάθεται στὸ σπίτι της.
Ἐπειτα ἡ ἀπατησίς τους δείχνει πὼς σὰς ἀγαποῦν.

Μὰ αὐτὸ ἐνόμιζε τώρα πάλι κ' ἡ Εὐτυχία. Καὶ δικαίωρε πλη-
ρέστατα τὰ πεθερικά, ποῦ ἤθελαν νὰ τὴν ἔχουν κοντά τους.

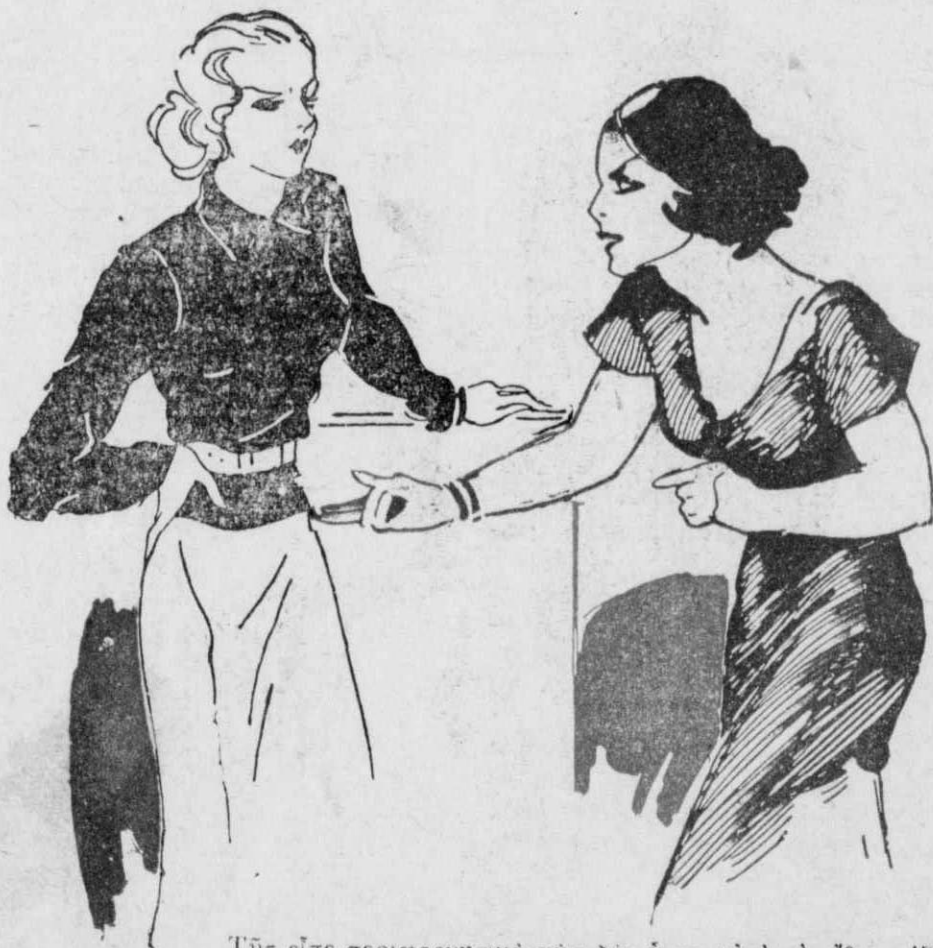
Ἄ, πόσο τοῦ κόστισε τοῦ Ὁρέστη, τὴν πρώτη μέρα ποῦ ἀ-
ναγκάστηκε νὰ φύγῃ τὸ πρῶνι μονάχος του γιὰ τὸ γραφεῖο καὶ
ν' ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του στὸ σπίτι ! Ἀρχίζε ἡ πεζὴ ζωὴ, ἡ
συνθησισμένη, ἡ ἄσχημη. Οὔτε «πρωτοτυπία» πεῖα, οὔτε «ποίησι»,
οὔτε «ῶμορφια». Στὸ ἐξῆς θὰ ζοῦσαν ὅπως ζοῦν ὅλοι : ὁ ἄν-
δρας στὸ γραφεῖο, στὴν ἐργασία του· ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι, στὸ
νοικοκυριὸ της.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλθεια, ἡ Εὐτυχία δὲν ἦταν καὶ πολὺ δυσχερ-
στημένη γι' αὐτό. Ἀπεναντίας, τώρα καταλάβαινε πὼς ἦταν κι'
αὐτὴ «παντρεμένη». Ὅσο ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο, τῆς φαινόταν
πὼς ἦταν ἀκόμα «κορίτσι». Μόνο ποῦ ἀντὶ νὰ πηγαίνῃ, σχολά-
ζοντας, στοῦ Μουρίκου, πήγαινε στοῦ Παπαζώη. Μὰ ἀφ' ὅτου
ἄκουσε τὰ πεθερικά, ἡ διαφορὰ τῆς ζωῆς της ἦταν μεγάλη. Κα-

θόταν στὸ σπίτι της, φρόντιζε
γιὰ τὸ φαῖ, γιὰ τὸ τραπέζι —
ποῦ ὅταν ἦταν κορίτσι, δὲν
ἐφρόντιζε σχεδὸν ποτέ — κύτ-
ταζε τὰ ρούχα τοῦ ἀνδρός της,
βοηθοῦσε τὴν πεθερά της, παι-
δεύονταν μὲ τὴν ὑπηρέτρια. Κά-
θε μεσημέρι περίμενε μ' ἀνυ-
πομονησία — καὶ μὲ ἀγωνία,
ὅταν ἀργοῦσε δέκα λεπτά —
νὰ γυρίσῃ ὁ Ὁρέστης, γιὰ νὰ
φᾶνε. Τ' ἀπογεύματα γύριζε
πάντα νωρὶς καὶ τὴν ἔθγαζε
περίπατο. Κάποτε ὅμως πῆ-
γαινε κι' ἐκεῖνη καὶ τὸν ἔπαιρ-
νε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, γιὰ νὰ πᾶ-
νε εἴτε στὰ μαγαζιά, εἴτε στὸν
κινηματογράφο.

Συχνὰ πήγαιναν καὶ στοῦ
Μουρίκου — οἱ δύο τους, μο-
νάχη ἡ Εὐτυχία δὲν πήγαινε
ποτέ — καὶ συχνὰ ἐπίσης πῆ-
γαιναν στὸ σπίτι της ἡ Ἀρσι-
νὴ κ' ἡ Δανάη. Ἐτοὶ πέρα-
σαν καμμιά δεκαπενταριά ἡ-
μέρες. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ δυσά-
ρεστα ἡ νύφη τὰ εἶχε ξεχάσει.
Στοὺς δικούς της ἔλεγε πὼς
εἶνε εὐτυχισμένη. Καί, μολονό-
τι κάτι κακὸ προαισθανόταν,
κάτι μυριζόταν στὸν ἀέρα, τὰ
πίστευε κ' ἡ ἴδια.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ Παπα-
ζώαινα τῆς χτύπησε πάλι πὼς

Τῆς εἶπε περιφρονητικὰ πὼς δὲν ἦταν «ἀπὸ τὴν ἴδια τάξι».

ο γυιός της την πήρε χωρίς πεντάρα, ενώ του έδιναν εκατομμύρια. Μιάν άλλη, ή Κατίνα, πολύ περιφρονητικά, της είπε πώς δεν ήταν «από την ίδια τάξη». Η Εύτυχία, που δεν ήθελε να πη τιποτα του Όρέστη, παραπονέθηκε γι' αυτό στον πεθερό της. Ο Παπαζώης της αποκρίθηκε διφορούμενα, άοριστα. Κ' η Παπαζώαινα, που άκουσε τα παράπονα, της είπε ξερά να μην κάνει «ανάκατώματα». Τότε πάλι η Εύτυχία κατάλαβε πώς θρικόταν ανάμεσα σ' έχθρους. Κ' η μεγάλη γκρίνια άρχισε. Γιατί μ' όλη της την καλωσύνη και την ταπεινοφροσύνη, ή κόρη του Μουρίκου πειράχτηκε στο φιλότιμο καί, όταν της έκαναν καμιά προσβολή, έδινε κι' αυτή την απάντησι. Έπειτα κλεινόταν στην κάμαρά της κι' έκλαιγε μονάχη. Πολλές φορές ο Όρέστης την εύρισκε κλαμένη.

— Τί έχεις ; τί έπαθες ;...

— Τίποτε... πώς σου φάνηκε ;

— Μά γιατί τα μάτια σου είνε κόκκινα ; Έκλαιγες ;

— Όχι, καλέ. Γιατί να κλάψω ;

Από τον Όρέστη τάρκυβε όλα. Γιατί καταλάβαινε πώς θα την υπερασπιζόταν έναντίον των δικών του και δεν ήθελε να τους φέρνη σέ διάστασι. Μά ούτε στους δικούς της δεν έλεγε τίποτα. Ήθελε να την νομίζουν πάντα ευτυχισμένη.

Τώρα όμως δεν ήταν καθόλου! Με τα σκληρά λόγια τους της φαρμάκωναν κάθε χαρά. Καλά-καλά δεν αισθανόταν ούτε την αγάπη του άντρός της. Η ιδέα πώς δεν την αγαπούσαν, «δεν την ήθελαν» κ' οί δικόι του, την έκανε δυστυχισμένη. Νά τ'όξερε πριν τον πάρη ! Μά πώς να τ'όξερη, άφου την είχαν γελάσει; Κι' αυτό έλεγε τώρα στην πεθερά της, όταν λογομαχούσαν:

— Γιατί δεν τ'όξατε πώς δεν με θέλετε ; Άπεναντίας εσείς μου κάνατε ένα σωρό κομπλιμέντα. Γιατί δεν τ'όξατε τουλάχιστον του Όρέστη; Έκείνος θά μου τ'όλεγε και θά'ερα τότε τί θά'κανα. Άλλά γελούσατε, φαίνεται και τον Όρέστη. Γιατί με βεβαίωνα πάντα πώς τ'όχλατε μ' όλη σας την καρδιά. Έγώ λοιπόν τί φταίω; ή τί φταίει ο καυμένος ο πατέρας μου; Δεν πρέπει να μ'ας λέτε τώρα πώς καταστρέψαμε τ'ό γυιό σας !

Μ' αυτό ή λογομαχία τελείωνε. Γιατί ή Παπαζώαινα σ'όπαινε σαν να μην ήξερε τί να πη. Μιά μέρα όμως δεν μπόρεσε να κρατηθ'ή κι' αποκρίθηκε:

— Μά τί να κάναμε; Νά χάσουμε τ'ό παιδί μας ήθελες; Μ'ας φοβέριζε να φύγη, να σκοτωθ'ή... Μ'ας έξεβίασε, δεν τ'ό καταλαβαίνεις ; Έκβιασμός !

— Ά, έτσι ; φώναξε ή Εύτυχία. Όμολογείτε λοιπόν πώς με γελάσατε, γι να μη χάσετε τ'ό παιδί σας; Πολύ καλά. Θά τ'ό πω του Όρέστη και άπόψε θά γυρίσω στού πατέρα μου. Μου κακοφαίνεται μόνο πού με κάματε ν' άφήσω τ'ή θέσι μου στού Σαββίδη. Δεν πειράζει... θά βρω άλλη !

Η πεθερά μουρμούρισε ένα «κάμε ό,τι θέλεις» και σ'όπασε. Ίσως είχε την έλπίδα πώς ο Όρέστης, πού του είχε περάσει ή μεγάλη τρέλλα, μπορούσε να ιδ'ή τ'ό σωστό και να χωρίση αυτήν την άπένταρη, την παρακατινή, γι να πάρη άργότερα καμιά πού να τ'ό αξίζει.

Η «τρέλλα» όμως του Όρέστη εξακολουθούσε. Τ'ήν γυναίκα του την αγαπούσε ακόμα όπως κι' όταν την είχε άρραβωνιαστικά. Κι' άμα έμαθε τ'α μαρτύρια πού τραβούσε στο σπίτι κατά την άπουσία του και την άπόφασι πού είχε πάρει — ή Εύτυχία του τ'α είπε όλα, όλα — έγινε έξω φρενών.

— Έσύ να φύγης άπό δώ ; φώναξε. Μονάχη σου ; να χωρίσουμε ; Άς τ'ό θγάλουν άπό τ'ό νού τους ! Θά φύγουμε κ' οί δυό μας ! Κι' άφ'όριο, άμέσως, θά κυττάζω να βρω σπίτι, να κουβαλήσουμε. Άν θέλ'ης όμως κι' άπόψε, π'άμε σέ ξενοδοχείο.

Και τότε έγινε ή πρώτη μεγάλη σκηνή. Έτυχε μάλιστα να πάη εκείνη την ώρα κ' ή Κατίνα με τον άντρα της. Ο Όρέστης θροντοφώνησε την άπόφασί του μπροστά σ' όλους: Θά'φευγε με τ'ή γυναίκα του και δεν ήθελε πειά να ξέρη κανένα. Τους έβρισε κιόλας με τ'α χειρότερα λόγια. Τους είπε παραδόπιστους, ψωροπερήφανους, φαντασμένους, ύποκριτές, καταχθόνιους, κακούργους. Τον έβρισαν κι' εκείνοι μουρλό, χαμένον, άσυλλόγιστο, αναξίοπρεπο, έκβιαστή, παληόπαιδο, έλεεινό. Έ-

γιναν μαλλιά - κουθάρια. Η Παπαζώαινα μιά στιγμή ψευτολιγοθύμησε. Ο Παπαζώης εδήλωσε πώς θά τ'ούρθη συγκοπή. Η Κατίνα πήρε τον άντρα της κι' έφυγε θρίζοντας. Η Εύτυχία, στην κάμαρά της, έτοιμαζόταν να φύγη κι' αυτή, είτε με τον άνδρα της, είτε μονάχη. Επί τέλους όμως ήσυχάσαν και συμβιβάστηκαν.

Δηλαδή ύποχώρησαν οί Παπαζώηδες, έκβιαζόμενοι άλλη μιá φορά άπό τον Όρέστη. Πολύ φυσικά, άφου τον έβλεπαν τόσο «τρέλλο» ακόμα για την Εύτυχία κι' άποφασισμένον να τ'ους άφήση όλους γι' αγάπη της. Ήταν δυνατό να χάσουν τ'ό παιδί τους ;

Κι' ο γέρο-Παπαζώης, μιá και δεν του ήρθε συγκοπή, σηκώθηκε άξαφνα και φώναξε:

— Ήσυχία !... Φτάνει !... Ήταν μιá παρεξήγησι... Έλ'ατε να καθήσουμε στο τραπέζι, να φάμε... όπως πάντα !

Άμέσως ή Παπαζώαινα, πού έκανε την ψόφια, άνοιξε τ'α μάτια της. Και συμφώνησε πώς ή ύψη της την «είχε παρεξηγήσει». Δεν της είπε να φύγη, είπε μόνο πώς ο γυιός της πήρε μιαν άπροικη και παρακατινή. Αυτό δεν ήταν ψέμα. Η ίδια ή Εύτυχία τ'ό μολογούσε. Μά ό,τι έγινε, έγινε. Δεν υπήρχε λόγος ούτε να φύγουν άπ' «τ'ό σπίτι τους» — μ'α και γι'αυτί ; — ούτε να χωρίσουν. Ένα κακό δεν διορθώνεται με χειρότερο. Υπομονή και... θά ζούσαν.

Άλλο πού δεν ήθελε κι' ο Όρέστης.

— Συμφωνοί ! φώναξε. Κι' έγώ δεν θέλω να πάω χωριστά. Θά μου δώσετε όμως τον λόγο σας πώς δεν θά ξαναπ'ήτε κακό λόγο τ'ής Εύτυχίας.

— Όχι, όχι, ποτέ ! Έχεις τον λόγο μας !

— Τότε... άς καθήσουμε στο τραπέζι να φάμε όπως πάντα. Ντύθηκες, Εύτυχία ; Καλά. Θά π'άμε ύστερα στο Φάληρο.

Θ'

Καλά τ'ους είπε ο Όρέστης: Οί Παπαζώηδες ήταν καταχθόνιοι. Κι' άφου είδαν πώς όσο ο γυιός τους αγαπούσε την Εύτυχία κ' ήταν ευχαριστημένος άπ' αυτήν, δεν ήταν τρόπος να τον κάμουν να την άφήση, σκέφθηκαν να προσποιηθούν τ'ους ευχαριστημένους, καραδοκώντας την ευκαιρία γι να φέρουν τ'ό άντρώγυνο σέ διάστασι.

Μεταχειρίσθηκαν πρώτα τ'α συνηθισμένα μικρά μέσα. Κατηγορούσαν με τρόπο στον Όρέστη την Εύτυχία γι κακονοικοκυρά, σπάταλη, άψήφιστη, αυθάδισσα, μεγαλοποιώντας τ'α λάθη της — πάντα βέβαια έκανε και λάθη στο νοικοκυριό — και δίνοντας άλλη σημασία και στον άθωότερο λόγο της. Είδαν όμως πώς μ' αυτά δεν κατ'ώρθωναν παρά να έξερεθίζουν τον Όρέστη έναντίον τους:

— Ωχ, άδερφέ ! Πάλι με την Εύτυχία τάχετε ; Αφήστε την ήσυχη !

— Μά την αφήνουμε... δεν της λέμε τίποτα... Έσύ όμως πρέπει να ξέρης.

— Ούτε μένα να λέτε ! Δεν θέλω να ξέρω τίποτα ! Αυθάδισσα μιá φορά δεν είνε. Άν ξεχνά καμιά φορά να κυττάξη τ'ό φαί, ή αν ξεσδεύη τίποτα παραπάνω στα ψώνια δεν με νοιάζει. Θά μάθη. Κοριτσόπουλο είνε ακόμα.

Έπρεπε λοιπόν να θάλουν σ' ένέργεια τ'α μεγάλα μέσα. Κ' ή Κατίνα έτριψε τ'α χέρια της με σατανική χαρά, την πρώτη φορά, πού άνακάλυψε πώς ο Όρέστης ήταν ζηλιάρης.

— Σ'όπα κι' αυτό θά μ'ας σώση ! είπε τ'ής μητέρας της. Μη θγάλης μιλιá, ξέρω έγώ τί θά κάμω.

Πραγματικώς, ο Όρέστης, τον τελευταίον καιρό — δεν είχαν περάσει ακόμα πέντε μήνες άπό τον γάμο — είχε άρχισει να ζηλεύη την Εύτυχία και να τ'ή γκρινιάξη πότε πώς παραχόρεψε μ' έναν και πότε πώς παρακύτταζε άλλον.

Ζηλιάρης θάταν βέβαια εξ άρχης. Μά τ'όκρυβε κι' άπό την Εύτυχία κι' άπ' όλους. Άλλωστε έτσι συμβαίνει συχνά. Στην πρώτη περίοδο τ'ού μεγάλου έρωτα ή ζήλεια κοιμάται. Έπειτα ξυπνά, και συνήθως, μετά τον γάμο, όταν ή ζωή τ'ού έρωτευμένου αλλάζει τόσο ριζικά κ' ή νέα γυναίκα μπαίνει στον κόσμο.

(Ακολουθεί)

— Μά γιατί τα μάτια σου είνε κόκκινα; Έκλαιγες ;